

Kada slušati srce, a kada razum?

Srce uvijek oprašta, zato „nikad ne uči“. Uvijek je u ekstremu - za ili protiv, bezrazumno. U tom smislu, emocije ne valja slušati i slijediti, jer su promjenjive: isključivo djeluju prema kriteriju ugone, ali...

S druge strane, emocije treba slušati u smislu „detektora“. One pokazuju je li nešto za nas dobro ili ne, ali samo kada imamo jasnoću da ih vidimo. Dakle, osjećaj pokazuje, emocije osciliraju. Jer, može se dogoditi da netko tko vas istinski voli probudi u vama negativnu emociju: i to je dobro, jer vam tako otkriva neki mentalni obrazac, način razmišljanja koji može biti ne baš konstruktivan za vas. Stoga, emocije ne treba slušati, na način povodjenja za njima, ali ih treba koristiti: za stvaranje, za razvoj vidovitosti, za samoistraživanje sebe. Jer su stalno promjenjive, stalno je da-ne igra s njima.

Najopasnije je na njima graditi svoje svjetove, baš stoga što su promjenjive. Ipak, uputno je koristiti ih kao pokazatelje. Dakle, srce je „glupo“ kada treba misliti i donijeti odluku, jer ne razmišlja, jednostavno ide. Ako je neosviješteno, ide za emocijama. A kada je srce svjesno - ono koristi emocije, ali im ne daje primat. To je ključna razlika.

Evo primjer: moja klijentica je bila s dečkom uz kojeg se često osjećala energetski napadnuto. No, ona je to prevodila kao „energiju uzbuđenja“. Ispalo je da je čovjek energetski vampir koji joj je opetovano rušio auru, zato je osjećala nemir. Taj nemir nije bio znak kreativnog treptaja, nego alarm. A ona je krivo stvari prevodila iz silne želje (želja nezrelog srca) da „sve bude super“. Kada joj je u zadnjoj Tarot Divinaciji ispalo da će saznati za drugu ženu uz njega, što će joj srušiti sve iluzije i sve što je imala s njim, te izazvati golemu tugu - a tako smo joj eksplicitno i rekli - komentirala je „ma ne, nije mu to druga žena, nego mama. Vjerojatno će mu biti nešto s mamom, pa će biti tužan, a onda ću zbog njega biti tužna i ja“. Da, da, zvuči glupo i kretenski. A ta moja klijentica je jedna od najinteligentnijih osoba koje znam. Nije ovo stvar inteligencije - ovako „razmišlja“ tj. gleda srce kada „zaglavi“ u svojim željama, fantazijama, očekivanjima... Ne moram spominjati da se za tri dana ispostavilo da je taj dečko s drugom curom, jel' da?

Uglavnom, odakle to naše samozavaravanje i sklonost istome? Jer smo na nekoj razini gladni ljubavi i uvjereni da je nismo vrijedni. Odatle poriv da je kupujemo i prodajemo. Kupujemo, tako što radimo određena djela da je dobijemo, zadržimo... Pristajemo na

kompromise razne vrste i mažemo si oči, a osjećamo. Srce, recimo, osjeća – odmah zna. Spomenuta klijentica je, čim se upoznala s tim dečkom, osjetila hladnoću i strah. Ali je racionalizirala i nije slušala sebe. Uključili su se stari mentalni programi i fantazije o tome „kako bi bilo lijepo imati nekoga s kim se voli, bla bla... „ i emocije su odmah postale pozitivne prema tome čovjeku. Znači, vrišteći osjećaj alarma preveden kao „uzbuđenje“, dok je srce govorilo „opasnost“. Vidite kako emocije varaju? Jer su određene našim mentalnim obrascima. U njenoj svijesti se to odražavalo kao stalno samozamazivanje svojih očiju. Njen partner je 10 posto vremena bio divan i toliko im je bilo lijepo, sve ostalo je bio težak i nije uživala: naporan, agresivan, dominirajući... No, ona je zbog svojih deset posto mrvica trpjela i, još gore, na temelju tih deset posto mrvica ljubavi gradila fantazije.

Dakle, kao da vam zagori ručak, osim jednog malog dijela, a vi na temelju neizgorenog djelića tvrdite (sebi) da je ručak fantastičan. Svi smo to radili negdje nekad, i nije moja klijentica iznimka. Ali je vrijedan primjer podsjećanja i učenja: kriteriji su jednostavni, srce zna – je li sretno ili ne. Je li zadovoljno ili ne. Srce zna, osjećaj je jasan, a i prateće emocije, kad se ponavljaju, vrište informaciju.

Također, obično duboka seksualna neispunjenost, i želja za ispunjenjem, čine da fantaziramo. Da u zločincu vidimo dobročinitelja od silne gladi za ispunjenjem. A, kako negdje duboko znamo da stvar ne štima, nesvjesno „prefarbamo“ sliku, da se ne bismo suočili s njom. Koliko nam je to mudro? Nimalo. Jednom, dva put u životu, ok, da naučimo, ali dugotrajno... Ovo vodi do scena u kojoj muž zapije cijelu kuću, žena ga trpi 20 godina („jer će se promijeniti, jer je dobar kad je trijezan...“), a onda na kraju on njoj spočitava da je emotivni cirkus i šizofrena... Do situacije da dečko prokocka pola stana, a cura ga opravdava da mu je kocka „psihička terapija...“.

Znači, važno je biti fer prema tom srcu koje zna: pustiti mozak, razum, da surađuje s njim i objektivno mu prevede jake osjećaje. Koliko god prijevodi ne bili ugodni za ego. Ali to je jedini način da se živi svoja istina, poštujući i živeći mudrost svog srca.

www.elementi.hr